

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Laurentio episcopo Cantuariens.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

GESTA QVAEDAM SANCTI LAURENTII
 ARCHIEPISCOPI CANTVARIENSIS, EX
*secundo libro Historiae Ecclesiasticae gentis Anglorum,
 venerabilis Bedae Presbyteri.*

EX LIB. 2. Cap. 4.

Successit autem Augustino in episcopatum Laurentius : quem ipse idcirco adhuc vivens ordinaverat, ne se defuncto, status ecclesiae tam rudis, vel ad horam pastore destitutus, vacillare inciperet. In quo & exemplum sequebatur primi pastoris Ecclesiae, hoc est, beatissimi Apostolorum principis Petri : qui fundata Romae Ecclesia Christi, Clementem sibi adiutorem euangelizandi simul & successorem consecrasset perhiberet. Laurentius Archiepiscopatus gradu potius, strenuissime fundamenta ecclesiae, quae nobiliter iam vidit, augmentare, atque ad perfectum debiti culminis, & crebra voce sanctae exhortationis, & cōtinuis

2. FEBRUAR.
 Laurentius
 creatur archiepis-
 copus Cantuariensis.

operacionis exemplis prouehere curauit. denique non solum nouae, quae de Anglis erat collecta, ecclesiae curam gerebat, sed & veterum Britanniae incolarum, necnon & Scotorum, qui Hyberniam, insulam Britanniae proximam, incolunt, populis pastoralis impendere curabat sollicitudinem. Si quidem ubi Scotorum in praefata ipsorum patria, quomodo & Britonum in ipsa Britannia, vitam ac professionem minus Ecclesiasticam in multis esse cognouit, maxime quod Paschae solennitatem non suo tempore celebrarent, sed, ut supra docuimus, a decimaquarta luna usque ad vicefimam Dominicae resurrectionis diem obseruandum esse putarent, scripsit cum coepiscopis suis exhortationem ad eos epistolam, obsecrans, eos & contestans, unitatem pacis & catholicae obseruationis cum ea, quae toto orbe diffusa est, Christi Ecclesia tenere: cuius videlicet epistolae principium hoc est: Dominis, charissimis fratribus, episcopis vel abbatibus, per vniuersam Scotiam, Laurentius, Mellitus & Iustus episcopi, serui seruatorum Dei: Dum nos sedes Apostolica more suo, sicut in vniuerso orbe terrarum, in his occidentis partibus ad praedicandum gentibus paganis dirigeret, atque in hanc insulam, quae Britannia nuncupatur, contigit introisse, antequam cognosceremus, credentes quod iuxta morem vniuersalis Ecclesiae ingrederentur, in magna reuerentia sanctitatis tam Britones quam Scotos venerati sumus. Sed cognoscentes Britones, Scotos meliores putauimus. Scotos vero per Dagamū episcopum in hac, quam superius memorauimus, insulam, & Columbanum abbatem in Gallijs venientem, nihil discrepare à Britonibus in eorum conuersatione didicimus. Nam Dagamus episcopus ad nos veniens, non solum cibum nobiscum, sed nec in eodem hospicio, quo vescebamur, sumere voluit. Misit enim Laurentius cum coepiscopis suis, etiam Britonū sacerdotibus literas, suo gradu cōdignas, quibus eos in unitate catholica confirmare satagit. Sed quantum haec agendo profecerit, adhuc praesentia tempora declarant.

Eius sollicitudo, pastor tanto digna.

Epistola eius ad Scotiaz episcopos.

Cum vero Laurentius Mellitum Iustumque secuturus, ac Britanniam esset relicurus, iussit ipsa sibi nocte in ecclesia beatorum Apostolorum Petri & Pauli, de qua frequenter diximus, stratum parari: in quo quum post multas preces ac lachrymas, ad Deum pro statu ecclesiae suas, ad quiescendum membra posuisset atque obdormisset, apparuit ei beatissimus Apostolorum princeps, & multo illum tempore secreta noctis flagellis acriter afficiens, sciscitabatur Apostolica districtione, quare gregem, quem sibi ipse crediderat, relinqueret, vel cui pastorum oues Christi, in medio luporum positas, fugiens ipse dimitteret. An mei, inquit, oblitus es exempli, qui pro paruulis Christi, quos mihi in indicium suae dilectionis commendauerat, vincula, verbera, carceres, afflictiones, ipsam postremo mortem, mortem autem crucis, ab infidelibus & inimicis Christi, ipse cum Christo coronandus, pertulit? His beati Petri flagellis simul & exhortationibus animatus famulus Christi Laurentius, mox mane factus venit ad regem, & retecto vestimento, quantis esset verberibus laceratus, ei ostendit. Qui multum miratus, & inquirens quis tanto viro tales ausus esset plagas infligere, ut audiuit, quia causa suae salutis

Ex cap. 6.

Flagellatur ab Apostolorum principe.

Iohan. 21.

episco-

episcopus ab Apostolo Christi tanta esset tormenta plagasque perpeffus, extimuit multum, atque anathematizato omni idololatriæ cultu, abdicato connubio non legitimo, suscepit fidem Christi, & baptizatus, ecclesie rebus, quantum valuit, in omnibus consulere ac fauere curauit. Misit etiam in Galliam, & reuocauit Mellitum & Iustum, eosque ad suas ecclesias liberè instituendas redire precepit. Qui post annum, ex quo abierant, reuersi sunt: & Iustus quidem ad ciuitatem Rossi, cui prefuera, redijt: Mellitum verò Londonienses episcopum recipere noluerunt, idololatriæ pontificibus magis seruire gaudentes. Non enim tanta erat ei, quanta patri ipsius, regni potestas, vt etiam nolentibus ac contradicentibus paganis antistitem suæ possèt ecclesie reddere. Veruntamen ipse cum sua gente, ex quo ad Dominum cõuersus est, diuinis se studuit mancipare preceptis. Denique & in monasterio beatissimi Apostolorum principis, ecclesiam sanctæ Dei genitricis fecit, quam consecrauit archiepiscopus Mellitus.

Ex cap. 7. Hoc enim regnante rege, beatus archiepiscopus Laurentius regnum cęleste conscendit, atque in ecclesia & monasterio sancti Apostoli Petri, iuxta predecessorem suum Augustinum sepultus est, die quarto Nonarum Februariarum.

DE S. CELERINO ETC. EX EPISTOLIS
BEATISSIMI CYPRIANI EPISCOPI ET MARTYRIS.

EST LIB. 4. EPISTOLA 5.

Cyprianus presbyteris, & diaconibus & plebi vniuersæ fratribus salutem.

3. FEBRUAR.

Gnoscenda & amplectenda sunt, fratres dilectissimi, beneficia diuina, quibus Ecclesiam suam Dominus illustrare temporibus nostris & honestare dignatus est, commeatu dādo bonis confessoribus suis, & martyribus gloriosis: vt qui sublimiter Christum confessi essent, Clerum postmodum Christi ministerijs Ecclesiasticis adornarent. Exultate itaque & gaudeat nobiscum, lectis literis nostris, quibus ego & collegæ mei, qui presentes aderāt, referimus ad vos Celerinum fratrem nostrum, virtutibus pariter & moribus gloriosum, Clero nostro non humana suffragatione, sed diuina dignatione coniunctum: qui cum consentire dubitaret Ecclesie, ipsius admonitu & hortatu in visione per noctem compulsus est, nè negaret, nobis suadetibus: cui plus licuit, & coëgit, quia nec fas fuerat, nec decebat sine honore Ecclesiastico esse, quem sic Dominus honorauit cęlestis gloriæ dignitate. Hic ad

Fortitudo
S. Celerini.

temporis nostri prælium primus, hic inter Christi milites antesignanus, hic inter persecutionis initia feruentia cum ipso infestationis principe & authore congressus, dum inexpugnabili firmitate certaminis sui aduersarium vincit, vincendi ceteris viam fecit, non breui compendio vulnerum victor, sed adherentibus diu & permanentibus pœnis longæ colluctationis miraculo triumphator, per decem & nouem dies custodia carceris septus, in neruo ac ferro fuit: sed posito in vinculis corpore, solutus ac liber spiritus mansit. Caro famis ac sitis diurnitate contabuit, sed animā fide & virtute viuentem, nutrimentis spiritalibus Deus pavit. Iacuit inter pœnas pœnis suis fortior, inclusus in cludentibus maior, iacēs stantibus celsior, vincientibus firmior victus, sublimior iudicantibus iudicatus. Et quantum ligati neruo pedes essent, calcatus serpens & obtritus & victus est. Lucent in corpore glorioso clara vulnerum signa, eminent & apparet in neruis hominis ac membris, longa tabe consumptis, expressa vestigia.

Dies nouen
decim in
neruo & fer
ro est.

Iohan. 20.

Sunt magna, sunt mira, quæ de virtutibus eius ac laudibus fraternitas audiat. Et si aliquis Thomæ similis extiterit, qui minus auribus credat, nec oculorum fides deest, vt quis quod audit, & videat. In seruo Dei victoriam gloria vulnerum fecit, gloriā cicatricum memoria custodit. Nec rudis iste aut nouus est in Celerino charissimo nostro titulus gloriarum: per vestigia cognationis suæ graditur, parentibus ac propinquis suis honore consimili diuinæ dignationis æquatur. Auia eius Celerina iam pridem martyrio coronata est, item patruus eius & auunculus, Laurentinus & Ignatius, in castris & ipsi quondam secularibus militantes, sed veri & spiritales Dei milites, dum diabolum Christi

Celerina.

Laurētini.
Ignatius.